

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **M. T. S., a.s.**, so sídlom P. X., Č., IČO: X., zastúpená advokátkou *JUDr. M. P.*, so sídlom AK U., O. č. X., Č. proti odporcovi **Mesto Čadca**, so sídlom Námestie slobody 30, Čadca, IČO: 313971, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. V 33/2007/OPE zo dňa 17. januára 2007, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 2. júla 2010 č. k. 22Sp/29/2010 – 21, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 2. júla 2010 č. k. 22Sp/29/2010-21 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Krajský súd v Žiline podľa § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil konanie o opravnom prostriedku, ktorým sa navrhovateľ domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia odporcu č. V 33/2007/OPE zo dňa 17. januára 2007, ktorým odporca odvolal stav núdze v tepelnej energetike na území mesta Čadca z plynovej kotolne v budove č. 1158 v Čadci k 18. januáru 2007.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žiadosť o vyhlásenie stavu núdze v tepelnej energetike zo 17. októbra 2006 je totožná z žiadosťou o vyhlásenie stavu núdze v tepelnej energetike z 22. januára 2007, pričom v oboch žiadostiach išlo o totožný nárok navrhovateľa a obe sa týkajú rovnakého predmetu konania a tých istých osôb, čím bola daná totožnosť vecí a že o žiadosti navrhovateľa z 22. januára 2007 bolo už právoplatne rozhodnuté

rozsudkom krajského súdu v Žiline a bol potvrdený aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Súd dospel k záveru, že vzhľadom na totožnosť vecí, kde o jednej (druhej v poradí) sa už právoplatne rozhodlo ide o res iudicata, a preto nemohol súd podľa § 159 ods. 3 OSP a za použitia § 104 ods. 1 OSP v konaní pokračovať a konanie bez meritórneho prejednávania opravného prostriedku zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, žiadajúc, aby odvolací súd uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne a nezákonné. Podľa jeho názoru súd napadnutým rozhodnutím nezabezpečil spravodlivú ochranu porušených práv a chránených záujmov navrhovateľa garantovaných v § 1 OSP a to tým, že v rozhodnutí ani okrajovo neuviedol závažné pochybenia správneho orgánu, ktoré v konečnom dôsledku viedli k zmareniu akýchkoľvek možností navrhovateľa reálne uplatniť svoje práva vzťahujúce sa na existujúci stav núdze. Súd v rozhodnutí taktiež neuviedol žiadne skutkové zistenia k trojročnej nečinnosti správneho orgánu, čo navrhovateľ považuje za závažný nedostatok rozhodnutia, spočívajúci v jeho nenáležitom odôvodnení a nepreskúmateľnosti. Podľa jeho názoru súd mal spájať následky zastavenia konania nielen s rozhodnutiami súdov, ale aj s nečinnosťou správneho orgánu. Súd sa taktiež neriadil ust. § 250i OSP, že pri preskúmaní rozhodnutia je pre súd rozhodujúci stav v čase vydania napadnutého rozhodnutia, teda k 17. januáru 2007, pričom k odstráneniu poruchy došlo až v mesiaci september 2007 a teda súd mal rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súd nesprávne použil argument, že ide o totožné žiadosti, nakoľko predmetom opravného prostriedku nebola žiadosť zo 17. októbra 2006, pričom podľa tretej hlavy piatej časti OSP súd konanie zastaví, ak správny orgán návrhu účastníka konania sám vyhovie. Nežiadal priznať náhradu trov konania.

Žalovaný sa k odvolaniu navrhovateľa, ktoré mu bolo doručené dňa 30. júla 2010 nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa je potrebné vyhovieť.

Predmetom konania v danej veci bolo rozhodnutie súdu o zastavení konania z dôvodu existencie neodstrániteľnej prekážky konania podľa § 104 ods. 1 OSP spočívajúcej v existencii res judicata podľa § 159 ods. 3 OSP.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods.1 OSP).

Podľa § 103 OSP kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 OSP ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú pritom zachované.

Podľa § 159 ods. 3 OSP len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Podľa § 246c ods. 1 OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení ako aj z obsahu administratívnych i súdneho spisu vrátane pripojených spisov nemožno sa stotožniť s právnym názorom krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého uznesenia, že zo strany navrhovateľa išlo o dve totožné žiadosti s dátumom 17. októbra 2006 a 22. januára 2007, ktorých predmetom bol rovnaký predmet konania a to vyhlásenie stavu núdze v tepelnom

hospodárstve na území mesta Čadca vymedzené pre územie napájané z kotolne v budove č. 1158 a rovnaký okruh účastníkov konania.

Je nepochybné, a vyplýva to aj z obsahu súdneho spisu a k nemu pripojených administratívnych spisov, že navrhovateľ podal dve žiadosti o vyhlásenie stavu núdze v tepelnom hospodárstve na území mesta Čadca vymedzené pre územie napájané z kotolne v budove č. 1158 (ďalej len „vyhlásenie stavu núdze“), pričom o prvej žiadosti zo 17. októbra 2006 bolo rozhodnuté odporcom tak, že tento vyhlásil stav núdze tak, ako o to žiadal navrhovateľ a po proteste prokurátora odporca zrušil takto vyhlásený stav núdze svojim rozhodnutím zo dňa 17. januára 2007. Žalobca následne voči tomuto rozhodnutiu odporcu podal opravný prostriedok - odvolanie dňa 29. januára 2007 a zároveň dňa 22. januára 2007 požiadal opätovne o vyhlásenie stavu núdze, pričom o tejto rozhodol odporca tak, že tomuto návrhu navrhovateľa nevyhovel. Následne toto rozhodnutie o nevyhovení vyhlásenia stavu núdze, krajský súd zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie a následne opätovne rozhodol odporca tak, že nevyhlásil stav núdze. O tomto rozhodnutí opätovne rozhodoval krajský súd, ktorý však rozhodnutie odporcu potvrdil a tento rozsudok krajského súdu potvrdil aj odvolací súd - Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní č.k. 1Sžo/118/2009 zo dňa 20. októbra 2009.

Podľa názoru odvolacieho súdu však v danom prípade nie je pochybnosť o tom, že v oboch konaniach nejde o totožnú vec, hoci sa na prvý pohľad krajskému súdu takto javila. O prvej žiadosti zo 17. októbra 2006 bolo rozhodnuté tak, že sa návrhu na vyhlásenie stavu núdze vyhovel. Je však potrebné uviesť, že predmetom konania je rozhodnutie o opravnom prostriedku navrhovateľa, ktorý podal voči rozhodnutiu odporcu zo 17. januára 2007 a ktorým odporca zrušil vyhlásený stav núdze na základe podnetu prokurátora. Teda zjavne ide o iné konanie, než ktoré bolo predmetom žiadosti navrhovateľa zo 17. októbra 2006. Hoci v oboch prípadoch išlo o rovnakú žiadosť navrhovateľa o vyhlásenie stavu núdze, pričom totožní boli nielen žiadatelia, ale aj predmet konania a o tomto predmete konania už bolo správnym orgánom právoplatne rozhodnuté, dospel odvolací súd k záveru, že nie je tu existencia prekážky veci rozhodnutej (res iudicata), ktorá bráni tomu, aby o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu zo 17. januára 2007 bolo rozhodnuté, keďže ide o iné rozhodnutie, než to ktoré bolo vydané na základe žiadosti navrhovateľa zo 17. októbra 2006 (navrhovateľ totiž nepodal odvolanie voči rozhodnutiu

vydanému na základe jeho žiadosti zo 17. októbra 2006 o ktorej odporca rozhodol tak, že dňom 18. októbra 2006 stav núdze v tepelnom hospodárstve vyhlásil, ale podal odvolanie voči rozhodnutiu odporcu zo 17. januára 2007 o zrušení stavu núdze v tepelnom hospodárstve na základe protestu prokurátora).

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti uzneseniu krajského súdu za dôvodné, ktoré mali vplyv na posúdenie danej veci, a preto napadnuté uznesenie krajského súdu v Žiline zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, keďže podľa § 224 ods. 3 OSP o nich v novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku **n i e** je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. novembra 2010

JUDr. Ida Hanzelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská